

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (Πατρός)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Α'

"Ένα ταξίδι ινκόβιτο. Ο υπερήφανος αντιονταγματάρχης. — «Μάντεφε πειδς εμια...» — «Ο Τσάρος !...» Ο καχύπεπτος άμαξάς και οι κύλικες χαρκαμφάρδες. Ο Τσάρος πληρώνει τα... σπασμένα. Η θανατοφοβία του. Τα κεριά που καινε την ή- μέρα. Απαισία προαισθήματα. Ένα μυστηριώδες εύρανο φαινόμενό. Ο θάνατος του Τσάρου και της Τσαρίνας κλπ. κλπ.

Τσάρος 'Αλέξανδρος Α'. Ήταν προσφι- λέστατος στους ίσπικούς του. Όλοι τον έλάτρευαν για την καλή καρδιά του και την δίκαιη κρίση του. Διηγούνται, σχε- τικά μ' αυτόν, ένα σωρό ανέκδοτα, που δείχνουν την αγαθότητα της ψυχής του, την εξουσιάνά του και τ' όθος του. Από αυτά τ' ανέκδοτα, που τ' άκουσα στο ταξίδι που έκανα στη Ρωσία, σάς παραθέτω μερικά, τ' άπο χαρακτηρι- στικά :

Μιά μέρα, δ 'Αλέξανδρος βγήκε να περιούσει ινκόβιτο στην άχανη Αυτο- κρατορία του. (Συνήθιζε να κάνει συχνά αυτού του είδους τ' άταξείδια, για να βλέπει και να κρίνει έξ ίδιας αντίληψους τ' άνάγκας του λαού του.) Μια βροδεία, νεχτήθηκε σ' ένα χωριό. Μά ήθελε να συνεχίση τον δρόμο του, για να φτάση στην κοντινότερη πόλι. Όταν όμως έμπασε στην άκρη του χωριού ελδε ν' άνοιγαν- τα μπροστά του δυό δρόμοι. Ποιόν από τους δυό έπρεπε να πάρη, για να δηγ στην πόλι έ- κεινη ;

Είτηχώς που ελδε εκεί κοντά ένα άγνωστο, με καπέλλο στρατιωτικό και με μακρό μαντία, να φτεάχνη τη σέλλα του άλλογου του. Κατά- λαβε πώς ήταν άξιωματικός, μά δέν μορούσε ν' αντίληφθ' τι βαθμό έφερε έπειδή έκείνος φορούσε, καθώς είπαμε, μά μακροί χλαίνη. Έτόσο τον πλησίασε και τον ρώτησε ποιόν από τους δυό δρόμους έπρεπε ν' ακολουθήση.

Ο άγνωστος στρατιωτικός, δ όποιος δέν είχε άναγνωρίσει τον Αυτοκράτορα, έφοριε ν' άν άγια ματια στον κοινό αυτών και άπολυτμένο θνητό, που τολμούσε να του μιλήη χωρίς να του δείχνη τον παρκαμικό σεβασμό, και του άπο- κρίθηκε μέσα από τ' άδόντια του :

— Τρόδα δεξιά και θά βγής στην πόλι που θέλεις να πάς.

Ο Αυτοκράτωρ τον ευχαρίστησε. Βλέπον- τας όμως τ' υπερήφανο βρος του συνομιλητή του, δέν βάσταξε στον πειρασμό και τον ρώ- τησε εύγενέστατα :

— Με συγχωρήτε, έκλαμψοτάτε. Κατά- λαβα από τ' πλήρω σας ότι είσθε άξιωματικός. Μπορεί άμως να μου πείτε τι βαθμό φέρνετε :

- "Αν τ' άπο βρής !
- Άνθιπολογαγός μήπως :
- Δέν τ' άπο βρήκες ;
- Υπολογαγός ;
- Βάλε άκόμα !
- Λοχαγός !
- Μακροά είσαι άκόμα !
- Ταγματάρχης ;
- Σιγά - σιγά κοντεύεις να τ' άπο ρης !
- Άντισονταγματάρχης ;
- Τ' άπο βρήκες ! Σ' ανχαίρω για την εξουσιάνά σου !

Ο 'Αλέξανδρος χαμογέλασε.

— Μήπως είσαι κ' τ' άπο στρατιωτικός; ρώτησε τότε δ αντιονταγ- ματάρχης τον Αυτοκράτορα.

- "Ε ! άποσέρηστε...
- Και τί βαθμό φέρεις ;
- Μαντεύσατέ τον ! εστε γελώνιας δ Τσάρος.
- Άνθικασπιστής μήπως ;
- Όχι δά !
- Άνθιπολογαγός ;
- Κάτι περισσοτέρω.
- Υπολογαγός ;
- Και βάλετε !...

Κ' έτσι σιγά - σιγά άνέβαιναν. Όταν έφτα- σαν στον βαθμόν του συνταγματάρχου, δ αντι- ονταγματάρχης σάθηκε άμέσως προσοχή βλέ- ποντας πως είχε μπροστά του έναν άνωτέρό του :

— Μακροά είστε άκόμα ! συνέχισε άτάραχος δ Τσάρος.

— Τότε θά είστε ύποστράτηγος, έμψήφισε φο-

διμένος δ αντιονταγματάρχης.

- Άνεβήτε και άλλο !
- Άντιστράτηγος ;
- Κάτι περισσοτέρω !
- Στρατηγός ;...
- Πλησιάζετε να τ' άπο βρήτε !...
- Άρχιστράτηγος; μήπως ;...
- Διγά άκόμα παραπάνω !...
- ...

Η Αυτο Μεγαλειότης δ Τσάρος ! ψιθύρισε τότε κατι- χλωπος δ αντιονταγματάρχης—ένώ δ Τσάρος, τον χτυπούσε προ- στατευτικά στους ώμους, σκαμμένος στα γέλια !

Μιά μέρα, εκεί που δ 'Αλέξανδρος περνούσε μόνοι και ντιμένος σ'άν άπολους άσούς, κατά τη συνήθειά του, στους δρόμους της Πετρού- πόλεως, τον έπαισε ξαφνικά ραγδαία βροχή. Ο Τσάρος λοιπόν άναγ- κίστηκε να πάρη ένα άμάξι να τον πάρη σ' άνάκτορα.

Όταν έφτασαν εκεί, δ Αυτοκράτωρ έμαξε τις τσέπες του, μά ελδε πως δέν είχε λελλά άπάνω του.

— Περίμενε λίγο, είπε στον άμαξά. Θά σου στείλω άμέσως μ' έναν άνθρωπο τα λελλά σου !

— Άλλού αυτά ! του άποκρίθηκε δ άμαξάς, δ όποιος δέν είχε άναγνωρίσει φυσικά τον Αυ- τοκράτορα παύων των Ρωσιών.

— Τι σημαίνει αυτό ; ρώτησε κατάληκτος δ 'Αλέξανδρος.

— Αυτό σημαίνει πως αν φύγης τώρα, δέν θά σε ξαναδώ ποτέ στα μάτια μου, ούτε σένα, ούτε και τ' άπο λελλά σου.

— Μά τί εινε αυτά που λές ;

— Εξέρω καλά τί λέω ! Κάθε φορά που βγάω ένα κύριο μπρός σ' ένα σπίτι με δυό πόρτες, χωρίς να πληρωθ' την ίδια ώρα, δέν παίρνω ποτέ τ' άπο λελλά μου.

— Μά όταν δ κύριος αυτός στέκεται μπρός σ' άνάκτορα ;

— Τόσο τ' άπο χειρότερο ! είπε δ άμαξάς, χο- ρίς να φοβηθ' καθόλου. Αυτοί δά που μπαίνουν εδώ μέσα εινε οι χειρότεροι χαρκαμφάρδες !...

"Α ! Εξέρτε πότες φορές μου την έχου σκάσει. «Περίμενε λίγο, μου έλεγαν, και θά σου στείλω τα λελλά μ' έναν άνθρωπο». "Αν τους ξανα- δάτε οεις, τους ξαναδά κ' έγώ !...

— Μά έπρεπε να τους καταγγείλεις ! φώ- ναξε τότε δ Τσάρος.

— Ποιους να καταγγείλεις κυρίε μου; Και σε ποιόν να πάω να παρκατοβήθ' έγώ δ φτωχός άμαξάς ;... Γι' αυτό λοιπόν σάς παρακαλώ να φάσετε καλά τις τσέπες σας μήπως έχετε τίποτα φιλά άπάνω σας...

— Άληθινά σου λέω, δέν έχω ! εινε συγκεκμημένος δ Τσάρος. Μπορώ όμως να σου άφήσω ένέχυρο τ' άπο παλτό μου...

Και δ Τσάρος, άφησε τ' άπο παλτό του ένέχυρο στον άμαξά και άνέ- δηκε σ' άνάκτορά του. Και βυτερα από λίγο έστειλε στον άμαξά έκαστο ρουβλίω—για να τον άποζημιώση για τ' άπο λελλά που έχασε από διαφόρους κακοπληρωτές κύλικους πελάτες του. Του μνηοσε δέ συγχρόνως ότι του άφηνε τ' άπο παλτό του δάρο για να θυμάται τον Τσάρο 'Αλέξανδρο !...

Ο θάνατος του αγαθού αυτού Τσάρου ύπηρξε τραγικός, έπειδή δ 'Αλέξανδρος κατά τους τελευταίους μήνες της ζωής του κατείχετο διαρκώς από τ' άπο μαύρο προαισθήμα ότι δέν θά ζήση πολόν καιρό άκόμα.

Ο 'Αλέξανδρος ήταν έπιλητικός και πολή φιλασθένου χαρακτι- ρος. Η κατάσταση

του όμως έπεδεινόθη κατά τ' άπο φθινόπωρο του 1824, και οι γιατροί του τον συνεδούλευσαν να φύγη από την Πετρούπολι, της όποιας τ' όκλιομ δέν τον είνουσε καθόλου.

Ο Τσάρος άναγκάστηκε να ύποταχθ' στις έπιμόνους παρακλήσεις των γιατρών του, μα λονότι άγαπώσε πολή την πρωτεύουσά του και δέν ήθελε να φύγη από 'κει. Τ' άπο κατείχε ήδη τ' άπο θλιβερό προαισθήμα ότι δέν θά την ξα- νάβλεπε.

Η άναχώρησι άπεφασίσθη για την 13 Σε- πτεμβρίου 1824.

Την παραμονή της άναχώρησής, και η ώρα 4 τ' άπόγευμα, δ Τσάρ κ' έβρε να γράφη

Ο άποσπιστής παρουσιάζηκε στην πόρτα

φάσετε καλά τις τσέπες σας μήπως έχετε τίποτα φιλά άπάνω σας... 'Αληθινά σου λέω, δέν έχω ! εινε συγκεκμημένος δ Τσάρος. Μπορώ όμως να σου άφήσω ένέχυρο τ' άπο παλτό μου... Και δ Τσάρος, άφησε τ' άπο παλτό του ένέχυρο στον άμαξά και άνέ- δηκε σ' άνάκτορά του. Και βυτερα από λίγο έστειλε στον άμαξά έκαστο ρουβλίω—για να τον άποζημιώση για τ' άπο λελλά που έχασε από διαφόρους κακοπληρωτές κύλικους πελάτες του. Του μνηοσε δέ συγχρόνως ότι του άφηνε τ' άπο παλτό του δάρο για να θυμάται τον Τσάρο 'Αλέξανδρο !...

Ένα άποχαρτιστήριο γράμμα στή μητέρα του. Έχει όμως πού έ γραφε, πικρά μαύρα σύννεφα πλημμελώς ξαφνικά τόν ούρανό και σκοτεινιάσαν τή μέρα.

Ο Αυτοκράτωρ φώναζε τόν ύπασπιστή του, ό όποίος παρουσιάσθηκε στην πόρτα.

— Είδοποιος, τού ειπε, να φέρουν φως.
Σέ λίγο ό θαλαμηπός του έφερε πράγματι τέσσερα κεριά, και ό Αυτοκράτωρ μωροσε να συνεχισή τού γράμματό του.

Μετά ένα τέταρτο όμως, τα σύννεφα διαλύθηκαν και ό ήλιος, — ένας χλωρός και αδύνατος Ρουσοικός ήλιος — ξαναφώτισε άποσπώδη-ποτε την πόλι. Ο Αυτοκράτωρ όμως έξακολούθησε να γράφη με τά κεριά αναμμένα....

Τότε ξαναπήκε μέσα ό θαλαμηπός.
— Έπιτρέψατέ μου, Μεγαλειότατε, ειπε στον Τσάρο, να πάρω τά κεριά.

— Γιατί βιάζεσαι τόσο ; τόν ρώτησε ό 'Αλέξανδρος.

— Έμεις, Μεγαλειότατε, τó έχουμε σε κακό να γράφουμε τή 'μέρα μ' αναμμένα κεριά....

— Πώς τó έξηγείτε αυτό ;

— Νά, δέν έξρω πώς να σας τó πώ....

— Νά σοι δώσω εγώ την έξήγησι, ψήφισε ό Τσάρος χαμογελώντας πικρά. Οί διαβάτες πού θά περνούν κάτω από τά παράθυρα ενός σπιτιού και θά βλέπουν κεριά αναμμένα μεσημέρι, θά φαντασθούν βέβαια ότι έχουν κανένα νεκρό μέσα στο σπίτι αυτό....

— Ακριβώς, Μεγαλειότατε.... Δέν τολμούσα να σας τó πώ....

— Άς είνε, φίλε μου, πάρε τά κεριά.... Μά ίσως ό νεκρός να ιώαξη πραγματικά μέσ' στο παλάτι μας.... 'Αδιάφορο άν για την ώρα είνε άκόμη ζωντανός....

— Την επομένη, ό Τσάρος άνεχώρησε από την Πετρούπολι και πήγε στο Ταγκανρόγκ. Έκει κατέβηκε στο σπίτι τού διοικητού. Μά ή γυνίκα τον δέν βελτιώθηκε καθόλου, γιατί ό Αυτοκράτωρ πέθανε σιγά - σιγά από ένα άνεξήγητο και μυστηριώδη μαρασμό.... 'Εξάλλου άδιαφοροσε όλοτελα για τόν ίαντό του, όταν νά ήθελε να έπιταχύνη τού μοιραίου. Γενουόσε όλη τή νύχτα στα δάση, και ύστερα κοιμότανε σ' ένα κρεβάτι έκστρατειας, χωρίς προσέβαλο....

Τά προσσηήματα τού έπιχειμένου τέλους του δέν τόν ελξαν έγκαταλείψει καθόλου. Τή βραδιά ακριβώς της άφιξέως του στο Ταγκανρόγκ, ειπε στον ήμιστο θαλαμηπόλο του Φεδούρ :

— Θιμάσια, καλέ μου φίλε, τί σου ελγα πεί στην Πετρούπολι, έκείνη τή μέρα πού με συνεβούλευσε να οδύσω τά κεριά ; γιατί αυτό ήτανε κακό σημάδι ; Σου ελτα πώς είμαι ένας ζωντανός νεκρός ; Μην έξχνάς τά λόγια μου !

.....Και μία νύχτα τού 'Οκτωβρίου, οί κάτοικοι τού Ταγκανρόγκ ειδαν στις δύο τά μεσάνυχτα, πάνω από τó σπίτι τού διοικητού στο όποιο έμεινε ό Αυτοκράτωρ, δύο άστρα, τά όποια ενώ άρχικώς ήτανε τó ένα μακριά από τó άλλο, σιγά - σιγά έβρισαν και ύστερα ξαναχώρισαν.

Τό φαινόμενο αυτό επανελήφθη τρεις φορές.

Ύστερα, τó ένα από τά δύο αυτά άστρα έγινε ένας μέγας φωτεινός δγκος ό όποιος σκέπασε και τó άλλο άστρο — για να πείσουν σε λίγο και τά δύο μαζί στα βάθη τού ούρανου, αφήνοντας πίσω τους μία χρυσή βροχή.

Οί προληπτικοί κάτοικοι τού Ταγκανρόγκ ειδαν στο ούρανό αυτό φαινόμενο τή μοίρα τού Αυτοκράτορος 'Αλεξάνδρου και της Αυτοκρατειας. Τό μεγάλο άστρο ήταν ό 'Αλέξανδρος, και τó μικρό ή γυναίκα του.

Και έβγαλαν τó συμπέρασμα ότι ό προσφιλης Τσάρος θά πέθανε πολύ σύντομα και ότι ή γυναίκα του θά τόν ακολουθούσε σε λίγο στον τάφο....

.....

Η θλιβηή αυτή προφητεία δέν άργησε να επαληθευσή.

'Υστερ' από μερικώς μέρες, την 30 Νοεμβρίου 1824, και ή ώρα έντεκα τού πρωι, ό άγαθός Τσάρος 'Αλέξανδρος Α' παρδίδε τó πνεύμα. Και ύστερ' από έξη μήνες, τόν ακολουθούσε και ή γυναίκα του στον τάφο....

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ (πατήρ)

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Σέ χιλίους ανθρώπους μόνον ένας φθάνει τά εκατό χρόνια και 6 τά 65.

— Οί κάτοικοι της Γης άνέρχονται σε 1.700.000.000.

— Άπ' αυτούς κάθε χρόνο πεθαίνουν 363.333.883, κάθε μέρα 97.824, κάθε ώρα 8.730, κάθε πρώτο λεπτό της ώρας 69 και κάθε δευτερόλεπτο 2.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η έγκληματικότης τών παιδιών

Κάποιος γάλλος δικαστικός, ό όποίος ύπηρετήσε τριάντα χρόνια ως άνακριτής και δικαστής στο Παρίσι και άλλα είκοσι σε διάφορες επαρχίες της Γαλλίας, γράφει μεταξύ άλλων στα άπομνημονεύματά του, τά όποια έξέδωσε έχαχτός, και τó έξης :

«Κατά τά τριάντα χρόνια που ύπηρετήσα ως δικαστικός στο Παρίσι ένήργησα άνακρίσεις για 7.000 εγκλήματα, τα μισά από τα όποια ελξαν διαπραχθή από παιδιά ηλικίας κάτω από 16 έτών. Μού έκανε μάλιστα κατάπληξη ή παντέλης έλλειψη άνθρώπομου και οίκτου, την όποια συνήντησα στα περισσότερα από τά παιδιά αυτά, καθώς και ό ζωντοσύμ με τόν όποιον ύμολογούσαν τά εγκλημάτα τους και περιέγραφαν τίς λεπτομέρειές τών.»

Τί γίνεται στο Παρίσι

Η διεύθυνος της Τροχαίας Κινήσεως τού Παρισίου άπέρησε τελευταία στους άρραβωνισμούς και τούς... έρωτευμένους της Γαλλίαςης πρωτευούσης μιά πολύ πρωτότυπη παράλησι :

«Παρακαλούνται, γράφει τó σχετικό έγγραφο, οί άρραβωνισαμένοι, και οί έρωτευμένοι να μην όρίζουν τίς άπογευματινές τών συναντήσεως με τας μνηστές των ή τας φίλας των στην έξοδο τού «Μετρό» πού βρίσκεται στην πλατεια της 'Οπερά είτε στην άλλη έξοδο τού «Μετρό» της πλατειας τού 'Ετουά, διότι παρεμποδίζουν τοιούτοιτρόπος την κίνησι. Άς παιδέμονο λίγο τó μικρό τους να βρούν εν' άλλο μέρος της πόλεως για να όρίζουν τά ραντεβού τών.»

Και έξερετε, γιατί έγινε ή παράλησις αυτή ;

Γιατί κάθε άπογευμα, όλοι οί άρραβωνισαμένοι κι'οί έρωτευμένοι, μόλις τελειώσουν τó γραφετό τους, έννοούν να πάρουν την άρραβωνισατικιά τους ή τη φίλη τους και να πάνε στα μαγαζιά ψάφοντας, ή στον κινηματογράφο, ή σε καμιά άπογευματινή παράστασι θεάτρου. Και έτσι κάθε άπογευμα στις έξόδους τού «Μετρό» της 'Οπερά και τού 'Ετουά — αν να ποίμε εδώ, στον σταθμό τού 'Ηλεκτρικού της 'Ομονοίας και τού Μοναχτικού — μαζεύεται τóος πολüs κόσμος άναμνόντων ώστε καταλαμβάνει όλα τα πεζοδρομία, έτσι πού δέν μπορεί ούτε μίτρα να περάσι....

Νά δοίμε όμως τώρα κατά πόσον θά πείση ή παράλησις της Τροχαίας Κινήσεως.

Μιά παράδοξη άγωγή

Κάποιος ιδιότροπος Παρισινός ύπεβήκε πρό ήμερον στο Πρωτοδικείο τού Σηκουανί την πού παράξη άγωγή πού άναφέρουν τά δικαστικά χρονικά όλης της ύφης....

Ο άνθρώπος αυτός έπήγε ένα βράδυ σ' ένα άπ' τά θεάτρα τών βουλεβάρτων όπουπαιζόταν κάποιο δράμα. Άλλά δέν έβρινε καθόλου εύχαριστημένους άπ' τó ποιήμα τών ήθοποιών.

Την άλλη μέρα λοιπόν, χωρίς να χησι χαρμό, ύπεβηλε άγωγή εναντίον τών ήθοποιών, τούς όποιους καταγγέλλει ότι με τó έλεινό ποιήμα τους παρεμοφωσαν και κατέστρεψαν τó έργο, τού χάλασαν τó κρη και την εύδιαθεσία και ζηταί άπ' αυτούς άποζημίσιοι, ψυχική δύνη κλπ.

Άγγλικές παραξενιές

Έν' άπ' τά μεγαλύτερα φιλολογικά περιοδικά της Άγγλιας προκήρυξε τελευταία έναν πολύ περίεργο διαγωνισμό. Τό θέμα τού διαγωνισμού αυτού είνε να βρεθή ή καταλληλότερη λέξις και νάντικα στασθή μ'αυτή ή λέξις love (έρος).Και έξερετε γιατί ; Γιατί ή λέξις love, στην άγγλική γλώσσα ομιλείται μόνο με πέντε λέξεις, δηλαδή με τó περιστέρι, τó φινάρι, τó γάντι, τó κέρδος. Συναίτια, κατά τόν ένοχφ φιλολογικό περιοδικό, δέν είνε δυνατόν ποτέ να γραφούν έρωτικά ποιήματα αρκετά έκφραστικά και γ' αυτό πρέπει να βρεθή μία νέα λέξις, για τόν έρωτα, ή όποια ν'άντικαταστή την παλιά και ή όποια να ομιλείται με πολλές λέξεις πού να είνε ποτέ πάντων κατάλληλες για να γίνεται ή όμοιοκαταλήξια καλή κι'έκφραστική.

Ο ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΟΥ Α'

Ο περίφημος Ντυβάλ, βιβλιοθηκάριος τού αυτοκράτορος Φραγκίσκου Α', συνήθιζε να άποκρίνεται στις άνόητες έρωτησεις πού τού έκαναν συχνά μ' ένα ξερό :

— Δέν ξερω.

Κάποιος ένοχλητικός τού παρετήρησε μία μέρα ότι ό αυτοκράτωρ τόν πληρώνει για να ξερη καθετί πού τόν ρωτούν.

Ο αυτοκράτωρ, άποκρίθηκε με άδιοπρέπεια ό βιβλιοθηκάριος, με πληρώνει μονάχα για ένα ξερό. Άν με πληρώνει και για όσα δέν ξερω, τότε δέ θά τούφταναν όλοι οί θησαυροί τού κράτους.